

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1017/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стошића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 80/19 од 29.09.2021. године и Вишег суда у Врању Кж1 85/22 од 31.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Стошића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 80/19 од 29.09.2021. године и Вишег суда у Врању Кж1 85/22 од 31.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 80/19 од 29.09.2021. године, поред осталог, окривљени АА је у ставу првом оглашен кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика па му је изречена судска опомена.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је приватни тужилац ББ ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парницу.

Одлучујући, поред осталих и о жалби браниоца окривљеног АА, Виши суд у Врању је пресудом Кж1 85/22 од 31.05.2022. године, жалбе одбио као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Стошић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битних повреда

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде чланова 15. и 16. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног АА, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом оптужба прекорачена тиме што је првостепени суд у чињенични опис радње извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљени АА оглашен кривим, унео елемент кривице - свест о забрањености дела, који није садржан у приватној кривичној тужби приватног тужиоца ББ. Ову повреду није отклонио другостепени суд одлучујући о жалбама изјављеним против првостепене пресуде, због чега је и другостепена пресуда, према ставу браниоца, захваћена истом повредом поступка.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог што значи да се радња извршења овог кривичног дела састоји у увредљивом понашању према другом лицу. На субјективном плану за постојање увреде мора постојати умишљај.

Према садржини приватне тужбе приватног тужиоца ББ, окривљени АА је критичном приликом „... поступајући са умишљајем и у стању урачунљивости, увредио приватног тужиоца ББ .... упутивши му речи увреде „Лопове, будало, је..ћу му мамицу на ВВ“, мислећи на сина приватног тужиоца који га је претходно пријавио комуналној полицији...а које увреде могу шкодити угледу и части приватног тужиоца“, док је према чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде окривљени АА „...поступајући са умишљајем и у стању урачунљивости, увредио приватног тужиоца ББ

.... упутивши му речи увреде „Лопове, будало, је..ћу му мамицу на ВВ“, мислећи на сина приватног тужиоца који га је претходно пријавио комуналној полицији...а које увреде могу шкодити угледу и части приватног тужиоца, свестан забрањености свога дела, желећи његово извршење“.

Из изнетог произлази да је у приватној тужби, приватног тужиоца ББ јасно опредељено да се радња извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, састоји у вређању приватног тужиоца на описани начин, тако да, по налажењу овога суда, наведеном формулацијом радње извршења у изреци правноснажне пресуде суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде када је у питању објективно законско обележје предметног кривичног дела.

Стоје наводи браниоца да је суд у изреку пресуде унео један од елемената кривице, у смислу члана 22. Кривичног законика, који није наведен у приватној тужби приватног тужиоца – свест о забрањености дела. Међутим, Врховни касациони суд налази да је, уз постојање елемената кривице – урачунљивости и умишљаја у оптужном акту без значаја за постојање повреде поступка на коју се захтевом указује, околност да опис радње кривичног дела наведен у оптужном акту не садржи изричито наведену свест о забрањености дела. Ово поготово јер она произилази и из контекста догађаја и објективних чињеница, описаних као поступање окривљеног АА, у приватној тужби приватног тужиоца ББ – да је увредио приватног тужиоца упућивањем наведених уведљивих речи.

Због наведеног, опредељивањем елемента кривице у изреци пресуде - свести о забрањености свога дела од стране првостепеног суда, идентитет између оптужбе и пресуде није повређен ни у погледу субјективног односа окривљеног према извршеном делу, при чему је чињенични опис дела у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Стога се по налажењу Врховног касационог суда, неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, указује да је правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена повреда одредаба кривичног поступка закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред овога, бранилац у образложењу захтева као разлог подношења захтева наводи и повреду чланова 15. и 16. ЗКП, оспоравајући изведене доказе и њихову оцену, те надаље полемишући са закључцима нижестепеног суда уз истицање да су засновани на исказима сведока оптужбе ГГ и ДД и изношењем сопственог виђења чињеница и околности које из исказа тих сведока произилазе, бранилац заправо указује на повреду члана 440. ЗКП.

Као разлог подношења захтева бранилац истиче и битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводећи да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, док сама пресуда нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања.

Наводима захтева да другостепени суд није о седници обавестио браниоца, већ је само навео да његово присуство није од утицаја за поступак, бранилац указује на повреду члана 447. став 2. ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде чланова 15, 16, 440 и 447. став 2. ЗКП, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, ни дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић